

"AMERIŠKA DOMOVINA"

(AMERICAN HOME)

SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.00. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00; četrt leta \$1.75
Za Evropo, celo leto \$8.00; pol leta \$4.00; za četrt leta \$2.50
Posamezna številka 3 cente.

Vsa pisma, dopise in denarne pošiljave naslovite: Ameriška Domovina,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, O. Tel. Henderson 0628

JAMES DEBEVEC and LOUIS J. PIRO, Editors and Publishers.

Entered as second class matter January 5th, 1909, at the Post Office
at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83

No. 60, Tue., Mar. 14th, 1933

Father Oman - slovenski misijonar

Dvomimo, da je "Ameriška Domovina" komu dolžna večje zahvale, spoštovanja in iskrene naklonjenosti kot župniku fare sv. Lovrenca v Newburgu, častitemu Fathru, katerega po vsej pravici lahko nazivljemo "očeta svojega naroda" — župniku Father Omanu.

Father John J. Oman ni samo ideal vzornosti slovenskega duhovnika v Ameriki, on je oče svojega naroda, kristalno čist slovenski župnik, duhoven, kakoršnega si mi predstavljamo, da ga je poslal Krist na svet, da uči svoj narod, kateremu mora biti učitelj sam v prvi vrsti za vzgled, da se učenici ravnajo po njegovem vzgledu.

Dobro vemo, da Father Oman ne bo odobraval teh vrstic, katere napišemo danes v uredniškem članku, kajti Father Oman ni še nikdar v svojem življenju iskal priznanja, pohvale, vpoštovanja, časti ali oblasti — ker on smatra samega sebe za delavca, ki je poln odgovornosti napram delavcem, katere vodi v duševni odgovornosti po potu, ki vodi k poštenosti, iskrenosti, k časti do Boga, po pravi poti življenja na tem svetu, v svetem namenu, da bodo njegovi iskreni mu udani farani potem, ko skončajo trnjevo pot življenja na tem svetu, dosegli svoje plačilo v večnosti pri Bogu.

Father Oman je Slovenec, ameriški Slovenec, slovenski fant, rojen v Ameriki od pionirske slovenske družine v Minnesoti. Dočim prvotno ni bil namenjen za duhovna, pa je nenadoma čutil notranji klic in sebi, da našemu slovenskemu narodu v Ameriki lahko naredi več dobrega kot poslanec Krista, kot bi mogel to narediti v vsakem drugem poklicu. John J. Oman je postal Father Oman, in metropola Slovencev v Ameriki, Cleveland, je ponosna, da ima v sredini Fathra Omana, pristnega Amerikanca, vzornega Slovenca, moža, katerega nehoti spoštuje nasprotnik kot prijatelj. Sicer pa Father Oman sploh nasprotnika nima, ker njegovo zlato srce je v slehernem slučaju enako naklonjeno onemu, ki ne sledi naukom, katere uči Father Oman, in katerega želi pridobiti z odkritostjo, iskrenostjo in gorečnostjo — ne za sedanjí svet, pač pa za zveličanje duše, kar je poglavitna naloga slehernega namestnika Krista na tem svetu.

Father Oman ni nikdar v življenju iskal časti, posvetnega mamoma, nikdar ni pridigal politike svojim župljanom, nikdar ni bil malenkosten, sebičen. Father Oman oznanja božjo besedo, nikdar politike. Kar se tiče njegovih dohodkov, je slednje uporabil za one, ki imajo manj kot on sam. Stoteri in stoteri njegovi rojaki v župniji, pa tudi drugod pričajo, da je Father Oman mnogokrat potegnil zadnje cente iz žepa, da jih je dal onemu, ki je mogoče imel cent manj kot on sam. Nobena banka se ne more hvaliti, da ima kaj denarja, ki bi bil lastnina Fathra Omana. Kar je dobil od faranov je dal faranom, katere smatra za svoje brate in seestre.

Onim, ki zahajajo zadnjih 15 let v Newburgu v slovensko cerkev sv. Lovrenca k svetim opravilom, zlasti ob nedeljah in praznikih, in ki poslušajo pridige Fathra Omana, je znano, da prihaja iz njegovih ust prava božja beseda, nikdar politika. Father Oman se čuti poslanca Onega, ki je pridigal svojim učencem vero, upanje in ljubezen, ki nikdar nikogar črti ni, ki je nasprotno temu, ljubil bolj svoje nasprotnike kot prijatelje, ker je bil prepričan, da prijazna beseda najde prijazno mesto. Father Oman v polni zavesti in značaju pridiga resnico, da je večje veselje v nebesih nad enim samim krivičnim, ki je prišel na pravo pot, kot pa nad devet in devetdesetimi onih, ki se štejejo pravičnim!

Father Oman je nekaj nad dvajset let med nami v Clevelandu poznan kot ljudski pisatelj, kronikar, ki zna s tako priljudno in iskreno besedo napisati narodu novico, bodisi v počast Boga ali pa v počast naroda, iz katerega sam izhaja, dasi rojen v Ameriki. O zavednosti do svojega naroda ni nobenega dvoma glede Fathra Omana, o njegovi krščanski gorečnosti bi lahko napisali cele knjige.

Le samega sebe Father Oman nikdar ne omeni nikjer. Vsakdo mu je več vreden kot pa se ceni samega sebe. Nikdar ne bo zapisal: "Jaz pravim, jaz zapovedujem, jaz trdim!" Niti ne bo tega omenil v svojih pridigah. Zapisal ali rekel bo le: "Prijatelji, prosim vas, bodite odkriti, iskreni, verni, resnični. Spoštujte sami sebe, pa vas bodo tudi drugi. Bodite verni, ljubite Boga, bodite spodobni, prijateljski, narodni, in Bog bo z vami." Tak je naš Father Oman.

Vselej, ko prihaja v naše uredništvo, skoro dvakrat ali trikrat na teden, si mislimo, da je trenutek, ko se mudi pri nas, kot praznik. Tisti njegov ljubeznivi nasmehljaj, tista njegova iskrena, včasih milo očitajoča, včasih tolažeča beseda, tista morala, ki odseva vse okoli njegove častiljive postave, tisti njegov iskreno prijateljski pozdrav — "fantje, pridni bodite!" — vse to dela Father Omana v očeh njegovih tisočeri prijateljev, pravega misijonarja med našim narodom.

Brez zavisti in politike v srcu ali na jeziku, kristalno čist v značaju, prijatelj, katerega ne more zlato odtehtati, dobrotnik svojega naroda, pisatelj, kronikar, zlata duša je naš Father Oman.

Ob priliki dvajsetletnice njegovega uspešnega delovanja med našim narodom v Clevelandu, si ne moremo kaj, da se mu na tem mestu iskreno-srčno zahvalimo za vse, kar je naredil v resnici koristnega za svoj narod in za naš časopis. Bogu je znano, da je s svojim kristalnim delom odkupil marsikatero dušo za boljše bodočnost.

Father Oman, slovenski misijonar po božji volji, želim Vam še dolgo dobo enakega delovanja, ker boljšega dela na tem svetu, kot ga vršite Vi, noben smrtnik ni zmožen.

D O P I S I

Girard, O. — Angleško poslušajoče društvo Trojans št. 217 SSPZ se pripravlja na veliko prireditev ob priliki četrte obletnice, kar je bilo društvo ustanovljeno. Člani društva se pridno pripravljajo in bodo ob tej slovesnosti podali krasen program, ki bo obsegal mnogo zanimivosti. Člani hočejo pokazati, da društvo v resnici živi in deluje za SSPZ. Podana bo tudi krasna igra v angleškem jeziku, poleg tega pa tudi igra v slovenskem. Na tej proslavi bodo nastopili razni govorniki. Kolikor mi je do danes znano, nas posesti takrat glavni predsednik S. S. P. Z. Mr. Vatro Grill. Kot častna gosta in govornika bosta tudi: predsednik naše tovarne Ohio Leather Co., Mr. V. Lombart in pa naš župan, Mr. David I. Rees.

Proslava četrte obletnice se vrši 22. aprila v SND. Toliko za danes o tem.

Naš rojak Mr. John Urbančič mi je naročil, naj se v njegovem imenu zahvalim vsem, ki so ga obiskali v bolnici, kakor tudi na domu za časa njegove bolezni. John je še vedno bolan, pa upamo, da ga bo toplo spomladansko sonce okrepčalo, da se bo zopet zdrav in vesel podal v družbo med rojake. Zahvaljuje se svojim sestram, ki so prišle iz Clevelanda, društvu Slovenska Bistrica, katerega član je, za podane mu cvetlice in isto tudi drugim, ki so mu jih poslali. Začasne uradnice našega šivalnega kluba so: Anna Slopko, voditeljica; Jennie Hrvatin, oskrbnica. Mnogo narodnih pozdravov.

Bančna situacija je tudi našo naselbino zadela, da je obrat omejen skoro na ničlo. Seveda upamo, da se razmere uredijo, la bomo zopet stalno zaposleni. Pozdrav!

John Dolčič.

Cleveland (Collinwood), O. — Zadnjič sem nekaj poročal od tukaj, bom pa danes še nekaj. Kdo bi si bil mislil, da se me bo Barbičeva kunstna glava tako daleč izognila. V "E" piše, da ni bila resnica, kar sem pisal. O bila je, bila, pa še kar pribita, kar sem jaz pisal. Le nikar se ne zvijaj. Piše, da sem jaz postal dopise na Prosveto in Proletarca, pa mi niso hoteli priobčiti. Naj ti bo povedano, Francelj, da v Proletarcu nisem jaz še nikdar pisal in tudi nanj še nikdar naročen nisem bil. Tudi v "E" nisem še nikdar pisal, pa tudi naročen nanjo nisem bil in tudi ne bom. Naročen sem bil na Prosveto, še predno sem vedel, kje je Cleveland. Na Ameriško Domovino sem pa naročen, kar sem v Clevelandu. Pred kakimi tremi leti sem pisal dopis v Prosveto in je bil tudi dobesedno priobčen. Tudi v A. D. sem pred leti poslal par dopisov, ki so bili vsi priobčeni.

Zadnjič sem pisal, da bom poročal samo resnico. Torej tudi danes poročam samo resnico, da so pri Barbičevih za Valentinovo imeli izredno razstavo neke vrste hlač. Razstave so bili deležni samo nekateri izvoljeni. Nekdo mu jih je poslal za Valentinovo, pa naj še kdo trdi, da ga nimajo ženske rade. Kdor mu je poslal tisto vezilo, naj prejme moje čestitke.

France piše, da hodimo k sedem čitat "E." Naj mu bo povedano, da jo čitamo kar doma, ker sem že zadnjič poročal, da imamo v hiši več slovenskih časopisov. Barbič pa, ako hoče čitat Ameriško Domovino (katero posebno rad čita), pa hajd v čitalnico in smuk v žep ž njo. V čitalnici lahko vedno dobiš vse časopise, samo Ameriške Domovine ne, ker jo Barbič že poprej pobaše v žep, predno jo kdo drugi dobi v roke.

(Op. ured. To se bo preiskalo

in če je to res, potem se bo čitalni list ustavilo, ker ga za Barbiča ne bomo brezplačno pošiljali.)

Želim Ameriški Domovini en tisoč novih naročnikov.

Naročnik.

Cleveland, O. — Sporočam cenjeni javnosti, da naš šivalni klub zelo lepo napreduje. V kratkem bomo gotove z odejo, katero bomo dale na tikete, da bo za našo blagajno. Tako je bilo namreč sklenjeno na prvem sestanku in ni treba dolgo čakati, kadar ženske kaj sklenejo. Pri našem klubu se razumemo ko ena in želimo, da bi nas bilo ob koncu tega leta vsaj 200. Za sejo se radi prostora ni treba nič bat, ker nam ga bo dal na razpolago Mr. Frank Vesel na 185. cesti, tam, kjer je sedaj vsak četrtek od 1. do 4. ure poduk. Torej ako katera želi, naj kar pride; z veseljem bo sprejeta in šivank imamo tudi dovolj in dela tudi. Tako hitimo, kot bi se šlo za stavo. To je nekaj tako lepega, da lepšega si ne moremo misliti. Vsaka žena potrebuje take šole in ako katera ve kaj novega, smo še bolj veseli, ker samo to gledamo, kaj bo vsaka prinesla in kakšne vzorce. V kratkem mislimo nekaj napraviti, da se bo vse čudilo, to da za enkrat še ne smem povedati kaj, drugače bi me članice izključile, če jih izdam.

Začasne uradnice našega šivalnega kluba so: Anna Slopko, voditeljica; Jennie Hrvatin, oskrbnica. Mnogo narodnih pozdravov.

J. H.

Cleveland, O. — Društvo Svoobodimiselne Slovenke št. 2 S. D. Z. vlnudno vabi na čajanko v spodnji dvorani SND v sredo 15. marca. Začetek je ob sedmih zvečer. Torej vas vabimo vse, stare in mlade članice. Imele bomo družinski zabavni večer in kdor se hoče imenitno pa pošteno zabavati, naj pride ta večer, ker mu ne bo žal. Imele bomo vse dobrote tega sveta na razpolago, kar bo kdo zahteval. Imele bomo pristne domače klobase, katere bo napravil najboljši mesarski mojster, potem kroflice, domače orehove potice, kekse vsake vrste, kavo (menda ja) in tistega ljubelega ohajčana, to se razume in sicer najboljšega od zida, kot smo rekli v stari domovini. Igrala bosta dva najboljša igralca na harmoniko, da bomo lahko tudi poskočile, samo obujte ta močne čevlje, da ne boste šli bosi domov. Kogar bo veselilo, bo tudi lahko vrgel karte ali po domače rečeno: marjašal bo. Naš Jaka je vlnudno vabljen, ker on jih rad premetava. In kdor bo najbolj srecen, bo dobil tudi lepo darilo. Na svidenje v sredo večer.

A. J., članica.

Cleveland, O. — Ne smem pozabiti na vse one, ki so pripomogli, da je moj sinček zmagal v kontestu za potovanje v Washington 4. marca. Sedaj ima za povedati toliko stvari, o katerih se meni še sanjalo ni. Ah, kako sem vesela in je lahko vsaka mati vesela, da imajo naši mlajši toliko prilike, da si ogledajo razne zanimivosti. Vse drugače, kot smo imeli pa mi v starem kraju. Ne morem popisati vse potrebe, katero je nudila Cleveland Press tem mladim fantom. Izgledalo je, kot bi šli k vojakom. Takega vpitja še ni bilo na B. & O. postaji. Zgledalo je, kot bi bil že sam predsednik Zed. Držav med njimi. Ko so odhajali, smo nekatere ženske kar jokale, pa ne od žalosti, ampak od veselja, ko smo gledale naše fantičke, kako so bili veseli. Mogoče so nam ravno ti otroci nesli božji blagoslov in

ga poskropili nad vse mesto, ker od tistega časa se čujejo vse bolj vesele novice, ki sledijo ena drugi. Več se zgodi sedaj novega v enem dnevu, kot poprej v treh mesecih, ko so nas samo tolažili, pa je bilo nazadnje še slabše. Torej le zaupanje, trdno zaupanje je treba, drugače se ne more naprej in človek kar omahne sredi svojega trudnega življenja.

Še enkrat: najlepša hvala vsem. Nikoli ne bom tega pozabila in ob enaki priliki tudi povrnila in tudi več, ako bo treba.

MIMO DVEH GROBOV...

Komaj je štela osemnajst let, že se ji je oko zazrla v širni svet. Odsila je v cvetoči dobi v razkošno mesto v Aleksandrijo, ter se udninila pri bogati družini kot služkinja. Pomorščaki, ki so pluli po Jadranskem morju so našli večkrat pristan v tem mestu in naključje je hotelo, da se je srečala s postavnim Dalmatincem in se močno zaljubila v to sokolsko oko. Nekaj let pozneje sta si postala mož in žena in v zakonu se jima je rodil prvorojenec, ki sta ga krstila na ime Andreja. Oče je brodaril po odprtem morju in mlada mati je ob obali z otrokom v naročju v čarobnem mraku posedala na klopi in zrla v kipeče valovlje neskončnega morja. Redno je prihajal in odhajal na morje mornar, reditelj, kateremu je bila voda polje in plantaža v življenju.

Mladi materi z biserom edinca, se je zahotelo po domači rojstni grudi, po svojih in domačem grmčju. V naročju je prenešla svoj zaklad življenja na domače ognjišče. Vsa srečna je živela od temnih večerih daleč proč od pluskajočega valovja, po katerem je brodaril njen mož in oče otroka. Kadar je ladja bila zasidrana ob bližnji luki, je skrbni Dalmatince, zavedajoč se svoje dolžnosti, posecal svojo družino, ter ji dovažal raznih živil iz južnih dežel. Iz malega Andrejčka je zrastel skoro pred očmi nad šest čevljev visok mladenci, kateri je v letu 1913. oblekel vojaško suknjo, ter bil do deljen k 5. domobranskemu polku v Pulju. V času, ko je njegova doba cvetela, je materno lice venelo in hrbtenica se ji je okrivila. Vse nade, vse upanje in vse življenje je videla v sreči sina edinca.

V letu 1914, ko je završčalo in pričelo svetovno klanje, je njegov polk in z njim tudi on odšel na bojno polje proti Beogradu. Srbska armada jih je kaj vabljivo izvalila preko Donave, ter jih nekaj dni pozneje razkropila na vse strani. Pri splošnem umiku je bil ranjen in po srečnem naključju si je rešil življenje. Po več mesecih v bolnici in v vojaškem okrevališču se mu je zdravje utrdilo in kmalu po tem je bil odposlan na Soško fronto, Doberdobske planote. Vse skozi mu je bila sreča mila, da se je vračal v rezervno sicer gladen in izmučen, toda zdrav in neranjen. Prebil je od pete do devete ofenzive vse boje brez neizgode, čeprav jih je ostalo le še pešica od celega polka. Deseta ofenziva pa je postala zanj usodopolna in iz strelskih jarkov je bil prenešen močno ranjen na sanitetni oddelke, kjer je bil zasilno obvezan. Granata mu je odtrgala desno nogo, mu zdrobila črevesje, ter mu strla roko. V groznih mukah in trpljenju je bil odpremljen v žilvinskem vagonu v Ljubljansko vojaško bolnico. Vojaški oblači ni bilo veliko na tem; par tisoč vojakov manj ali več, niso se mnogo brigali, kaj bo z ubogimi ranjenci. Vlaki, ki so ob času ofenziv vozili skoro vsake pol ure po petdeset in več vagonov ranjenecv skozi obojne postaje je bil prizor gorja in gnus vojnih zavajalcev. Pri odklopljanju in priklopljanju železnih vozov na postajah se je postopalo, kot bi prerivali vozove napolnjene z drvmi in ne z ranjenci.

Če verjamete al' pa ne.

V nedeljo popoldne smo se pogovarjali o raznih svetovnih problemih. To je bilo pred strel-

Imena vseh bom pa tako shranila, da bo imel Walter v spomin še mnogo let. Prav iskrena hvala vsem! Jennie Hrvatin.

njenci, ki so ječali pometani po tleh, kot živinčeta brez pomoči in tolažbe. Ljudje, ki so delali na polju ob progi so bili dneвно skoro vsako uro priča vpitju in klicanju na pomoč od mimo vozečih ranjenih vojakov. Od postaje do postaje so železniške vozove pregledali, koliko jih je med potjo umrlo, da so jih razložili ob progi, kot nepotreben tovor, ter razmaknili ostale do udobnejšega prostora. Skoro vsaka večja postaja jih je nekaj mrtvih sprejela, dokler ni vlak z ranjenici došel do cilja in vojaške bolnice. Skoro je bilo tem mučenikom prepovedano globoko vzdihniti — in komu naj se pritožijo o gdem in brezčutnim zveriskem ravnanju?

Močno ranjen se je vozil v asen med železniško postajo št. 1. in P. in vlak z ranjenci je obstal na vmesni postaji Pr. Ni potrebno povdariti občutkov težko ranjenega Andreja, kako mu je bilo pri srcu, ko je v polni zavesti izza hribečka zazrl zvonik bele cerkvice, katero je v polni gorečnosti in globoki molitvi vsečala njegova mama vsa izjokana v bojazni zanj. Vozil se je mimo njiv, mimo travnikov, grmčja in borovcev, tam kjer je v zreli mladeniški dobi vriskal in pel ne vedoč, kaj mu bo bodočnost ob tej poti naklonila. Zaropotali so odbijači na postaji in v močnem sunku se je vlak ustavil na stranskem tiru. Čez postajo se je razlegel iz sto in sto grl samo eden vzdih in klic na pomoč. Andrej, omagan v zadnji borbi za življenje, je moidočega uradnika prosil za samo požirek mrzle vode, toda kljub temu, da ga je poprej poznal, mu jo je z srdom odklonil, ter mu vrgel v obraz grodo žaljivko. Milo je ponovil prošnjo, toda ušesa uradnika so ostala gluha v zakrknjeni duši. Uradnik je dal znamenje za odhod, stroj je napel vsopne in koljesje se je premaknilo, ter odbrzelo skozi borovje proti Postojni. Na postaji so zopet odložili mrtve vojake in med njimi tudi vaščana Andreja, ki je nekaj minut poprej prošil za proti uslugo vsega trpljenja, državnega uradnika kapljio mrzle vode.

Duševo strta mati se je vleгла ob tej grozni novici v posteljo brez moči in tolažbe. Mož jo ni zadnja leta več posetil in ostal v tujini mrzel in top. Edino upanje in vsa sreča ji je bila z mučniško smrtjo sina ubiti, in ves svet ji je bil ena sama bolest. Zveljela si je mrtvega sina, da ga poslednjikrat objame in nanj iztoči zadnjo solzo življenja. S posredovanjem domaćega župnika je trda vojaška oblast dovolila, da se pripelje njegovo truplo na dobro uro oddaljeno domače pokopališče. Mati ni več mogla iz postelje in drugi dan ob tretji uri je bil prevoz pokojnega Andreja napovedan. Ob koncu vasi ob potu, kjer je imel vojaški voz dopet in kjer je duhovščina čakala na sprejem mrtvega vaščana, je stala hiša in v njej uboga strta mati na smrtni postelji. Udaril je plat zvona, zadonela je tiha libera, položilo se je kadilo na ogle in poskropilo se ostanki mučenika in v tem momentu je uboga mati izdihnila tlogo dušo ob času, ko je sin pod oknom dobil skromni sprejem sovaščanov. Zvon je spremenil (Nadaljevanje na 3. strani)

ske tekmo. Brus, ki ima dobro čuteče slovensko srce, se zgane in pravi, da bo enkrat tretal, če bom pil. Lepo se mu zahvalim za spoštovano naklonjenost in z velikim obžalovanjem zatrdim, da se mu sicer ne zamerim rad, a pred streljanjem ne pijem, ker bi potem repetirka delala v mojih rokah take poklone in ovacije, da bi niti plank pri tarči ne zadel.

"Kakšne sorte pa si ti človek?" se vtakne vmes shorty Legan, kateremu najbrže ni šlo v glavo, da se še dobi pod božjim soncem človek, ki tako naravnost in brez ovinkov odkloni tretanje. "Jaz sem pa čisto po drugi metodi ustvarjen," nadaljuje shorty. "Ko takole v pondeljek zjutraj ustanem, se mi tako roke tresejo, da si niti čevljev ne morem zavezati. Torej se najprej zaletim v omaro in si enega natočim, pa sem tak, kot bi bil pravkar rojen. Roke so tako pri miru, da bi lahko nesel zvrhan kozarec ohajčana do Euclid Beach parka in nazaj, pa bi ga niti kapljice ne polil."

"Čakaj no, shorty, da se pomnim lepo po vrsti," se vtakne vmes Brus. "Ker praviš da se ti tako roke tresejo, kako pa spraviš prvi kozareček do ust?" "Vidiš, za to imam pa jaz patent," se pohvali shorty. "Franci mi natoči božjo pijačo in jo postavi na mizo. Jaz pa vzamem veliko turško brisačo in si jo vžem okrog vratu, kot bi okomatal konja. Oba konca vzamem v levo roko, desno roko pa vtaknem skozi brisačo, na ta način, kot jo nosijo oni, ki si zlomijo roko. S to roko primem za kozareček, z levo roko držim brisačo, desno roko, v kateri počiva kozareček, pa trdno držim v brisači. Z levo začnem vleči obo konca proti levi strani, vsled česar brisača potegne desnico (s kozarčkom) kvišku in vlečem toliko časa, da se približa desna roka k ustom. Ko je kozareček v neposredni bližini ust, se ust sama od sebe odpro, še enkrat naglo potegnem za brisačo, pa zleti božja kapljica v globino. Potem se malo odkašljam in v dveh minutah sem že toliko pri moči, da lahko vžem brisačo v kot in prihodnji kozareček lahko že na svojo roko poženem v obratovanje."

"No shorty," rečem, "to je pa potent, kot ga še nisem slišal in ne videl. Enkrat mi moraš to operacijo pokazati, ker mogoče tudi mene zadene sčasoma taka božjast, da bom moral z aufcuгом roki pomagat."

△

Se reče saj ni nič zato, ampak dobro je, če se pove, kako je Andrej Pirnat suknjo sušil na dežju in je moral potem dva dni pri peči sedet, da se je posušila. Torej mekega večera se ravno pripelja z mašino pred garažo, ko je ravno lilo kot iz škafa. Ravno pred garažo pa reče avto zapik in se z vsemi štirimi upre, da ne gre naprej in ne gre. Andrej je mož besede in odločne volje, pa stopi z avtomobila, sleče suknjo, jo v naglici vrže na bližnjo črešnjo in začne popravljati motor kar na tleh. Treba je bilo izkušnemu fantu le par grifov in liza je bila v boljšem razpoloženju. Zapelje avto v garažo, potem pa steče v hišo, v naglici pozabivši suknjo na črešnji. Ko drugo jutro ustane in se napravlja po svetu, ne najde suknje nikjer. Prevrne vse kote, dolži ženo, da mu jo je skrivala, da je nazadnje še njo pripravil, da jo je začela iskati. Po nesreči pa pogleda ženka skozi okno in zavpije: "Andrej moj ljubí, čigava je pa tistale suknja na črešnji?" Andreju se je posvetilo in je takoj vedel pri čem da je. Steče po suknjo in je bila tako težka, da jo je komaj v hišo prinesel. Kako tudi ne, saj jo je vso ljubo noč pralo. Žena je bila vesela, da se je pripetil ta slučaj, ker Andrej je ostal dober na kar dva dni in dve noči, rad ali nerad. Če temu ne verjamete, pa Malovašiča vprašajte, ki je bil zavrzen.

O INICIJATIVNEM PREDLOGU DRUŠTVA SLOVENEK ŠT. 1. S. D. Z.

Warren, O.—Še nikdar ni bil noben predlog izdan, da bi ne bil povzročil kritike. Zato upam, da mi društvo Slovenec št. 1 ne bo štel v zlo, če tudi jaz podam svoje mnenje o njih predlogu in malo pojasnila za članstvo Slovenske Dobrodnele Zveze. V pivem jim gre hvala, da se toliko zanimajo za Slovensko Dobrodnele Zvezo in hočejo ne blagajno, da ostane močna in žele, da se prihranijo vsi nepotrebni stroški. Saj to je dolžnost vseh članov, ki imajo količnik srca do organizacije, h kateri spadajo, da se blagajna čuva in hrani, je treba varčevati na vse strani, ne samo na eno. Kar se tiče konvencije in nje prihranka na stroških, ako se vrši v enem mestu ali drugem, je pa čisto brez pomena. Konvencija ima svoje stroške, pa naj se vrši tu ali tam, ki so pa omejitvi do skrajnosti, ako so delegati za to, da se blagajna hrani. Kar se tiče prevoznih stroškov, je čisto brez pomena, ker tista vsota, kar bodo stali prevozni stroški delegacije za prihod in odhod, se lahko prihrani, ako se delegacija zavzame za to. Vsaka debata na konvenciji, še tako mala, stane Zvezo mnogo denarja, ne glede na to, če je za Zvezo koristna ali ne. Čas na konvenciji je drag in neprestano vleče dolarje iz blagajne SDZ. In treba bi bilo le par nepotrebnih debat izpustiti in prihranjeno bi bilo dovolj, da se bodo plačali prevozni stroški in še nekaj bi lahko ostalo od tega v blagajni.

Da se prezira sklep sedme redne konvencije in nje odločitve, da se prihodnja konvencija vrši v Girard, O., pa nikakor ni na mestu. Prepričan sem, da so delegatje, ki so volili za v to mesto, imeli za to povod, da bo Zveza na boljem, ako se obdržava konvencija izven Clevelanda. Da je bil oni predlog sprejet s toliko večino, nismo napravili delavce iz tega okraja, ker smo bili samo trije, pač pa oni delegatje iz Clevelanda in okolice, ki so se zavedali, kako treba voditi in kje štediti. Da bi se pa sedaj društvu Slovenska Bistrica št. 42 v Girard, O. odjemala čast imeti konvencijo v njih naselbini po njih sedemletnem obstanku dobrega in poštenega članstva le zaradi prevoznih stroškov, bi bilo nepošteno in krivično od strani vseh članov Slovenske Dobrodnele Zveze. In tukaj apeliraj na vse članstvo, da stvar resno premislijo in o stvari debatirajo, predno pridejo do zaključka. Onim pa, ki ste že predlog društva Slovenec odobrili, pa volite ponovno.

Kako se je vršila zadnja konvencija, vedo vsi prisotni delegati in njih dolžnost je, da stvar raztolaščajo na svojih društvenih sejah članom. Kako se je za dnevnice debatiralo skoro pol dneva in prišlo skoro do prepiranja, ker so bolj zavedni delegati hoteli štediti blagajno SDZ, a je njih predlog kljub temu propadel na pritisk večine delegatov, vseh iz Clevelanda, ki so hoteli, da ostanejo dnevnice osem dolarjev in se nikakor niso hoteli zadovoljiti, da bi tam sedeli za šest ali sedem dolarjev. Pri tem je bila blagajna na škodi za nič manj kot dva tisoč dolarjev, oziroma več, ker je bil čas debatiranja drago plačan in predlog za visoke dnevnice je prišel v krepst. In ravno oni delegati, ki so bili za visoke dnevnice, so se neredno udeleževali sej, ki so bile odločene za začetek dnevnice, da redno ob določeni uri. In ko so se udeležili, so vedno imeli nebroj brezpomembnih predlogov, ki so se vedno končali tam, kjer so se začeli. S tem so konvencijo zavlačevali in črpali blagajno SDZ. S takimi brezpomembnimi debatami se je konvencija zavlekla za najmanj dva dni.

Bili so slučaji, ko je bil delegat odsoten po svojih opravkih po pol dneva ali več za časa konvencije, oziroma odločenih poslovnih ur, pa so bili plačani za

njih odsotnost, ker se je odlašalo iz prijateljstva, ne pa za korist Zveze. To je dovolj jasno, da so tisti delegati prišli na konvencijo za v svojo korist, ne pa za korist organizacije, za kar jih je članstvo izvolilo.

Ni bil moj namen izdati delovanje delegacije, a sem k temu primoran zaradi koristi SDZ, da se tem potom objavi članstvu, onim posebno, ki jim je napredek Slovenske Dobrodnele Zveze pri srcu, da je edina pot, da se omejuje taki slučaj, ako se konvencija obdržava izven Clevelanda. Četudi se bodo stroški za prevoz dvignili, pa je treba premisliti, koliko se lahko prihrani na drugi strani, kar ima več pomena. Kar bi imelo največ pomena in koristi za Zvezo je, da se zbere večše članke za delegate. To niso le društveni tajniki ali oni, ki so mogoče bili že pet ali šestkrat na konvenciji. Ko bi društva opustila pri izboranju delegatov prijateljstvo in gledala na sposobnost, bi s tem koristila sama sebi in Slovenski Dobrodnele Zvezi in s tem tudi zmanjšala stroške. Član, ki radi svojih osebnih opravkov in interesov ne more biti točen delegat, naj se ga nikar ne sili v to, kar ne more izpolniti. Seveda, takega člana dolžnost je, da sam o tem omeni, ker delati za dva gospodarja je nemogoče in nemogoče biti pošten za oba, ker enemu se mora zgoditi krivica.

Tukaj bi prošil in apeliral na vse članstvo, da resno premisli, predno se odloči kje naj se vrši osma redna konvencija. Bodite posebno resni v debati zaradi stroškov: ali se bo prihranilo več v blagajni SDZ na prevoznih stroških, ali če se pošlje na konvencijo večše delegate, ki bodo gledali na to, da se konvencija čimprej zaključi in se tam debatira le o najboljšem in najbolj koristnem za Zvezo. S tem se omeji zavlačevanje in nepotrebno črpanje blagajne SDZ.

Društvu Glas Clev. Delavcev št. 9 bi pa priporočal, da volijo ponovno. Oni so imeli svoje delegate na konvenciji in vem, da če so resni, da se bodo strinjali z mojim priporočilom in razjasnili svojim bratom članom na društveni seji.

Kar je pa glavno, bi pa želel, da bi društvo Slovenec št. 1 S. D. Z. ponovno debatiralo o svojem predlogu in ga vzelo brez uvažanja in v korist Zveze nazaj, pa bi bilo tvež stvari konec. In ako je društvo v resnici za napredek Slovenske Dobrodnele Zveze in za prikrajanje stroškov iste, naj predloži ponovni inicijativni predlog članstvu, da odloča plačo, dnevnic. Naredite primerno plačo, kar naj društvo odobri in splošno članstvo o tem glasuje. S tem boste koristili Zvezi mnogo več, kot pa kje da naj se konvencija obdržava. Tako bodo oni delegati, ki gledajo, da se s konvencijo okorišijo, gotovo ostali doma, kar v splošnem za korist članstvu in Zveze. Torej bodimo vsi soglasni za to, da se osma redna konvencija vrši tam, kamor jo je odločila sedma redna konvencija v popolnem prepričanju, da je najbolje in najbolj koristno za Zvezo. S tem bo pa tudi dana priložnost seznaniti se z mnogimi rojaki iz Girard, O., ki jih sedaj poznajo v javnostih le po dopisih. Potem jih boste pa poznali osebno in se prepričali, da niso nič manj aktivni kot rojaki iz velikega Clevelanda.

Za enkrat hočem o tem končati. Vem, da bo dovolj kritike, dokler ne pride do resnega razmotrivanja.

Naj še tukaj omenim, da po družnica SZZ v Warren, O. dobro napreduje in se resno zavzame za stvar, da se tukaj naselbina izboljša. Jugoslovanski dom pa priredi v soboto 25. marca zelo prijazen večer in nas posetijo rojaki iz Girard, O., ki bodo priredili zelo komično igro "V Ljubljano jo dajmo." Za veselje poskočnice pa bo skrbel Hojer

trio iz Clevelanda. Obeta se veliko zabave, zatorej želim, da se rojaki že sedaj zavzamejo, da ne zamude te prilike. O tem bo še pozneje kaj več poročanega.

S pozdravom vsem zavednim članom in članicam SDZ,

Frank Ponikvar,

MIMO DVEH GROBOV

(Nadaljevanje iz 2. strani)

ljal Andreja na pokopališče in istočasno zvonil njegovi materi zadnjo uro. Zaropotalo so lopate, razmaknila se je zemlja in votlo padala na razkosano truplo. Poleg njegovega groba je stal dan in pol pozneje drugi grob in ta njegove ljubice mater. Kadar so domačini hodili mimo teh dveh grobov, da ne marsikomu utrnula solza v prepričanju, da v teh gomilah je zakopana vsa vračujoča ljubica sina in matere. Grobove je porastla trava in čas je izravnal zemljo tako da zdaj živi od vsega tega le samo spomin na vojne grozote, ki so priklicale na svet neverjetno gorje ter marsikateri materi izsušili za vedno ljubice oko. In morda ni daleč čas, ko bo vnovič vzplamtel ogenj najhujšega gorja in grozote...

Joško Penko,
zastopnik Ameriške Domovine.

Vesti iz domovine

—Dev. Marija v Polju. Pokopali so Midnovo mater g. Marijo Debevec iz Zg. Kašlja. Po dveh dneh boleznij je zapustila to solzno dolino. Vzrok njene bolezni je menda tudi žalost nad tragično umrlim zetom.

—Po triletni mučni bolezni je umrla gdč. Franciška Hribar v D. M. v Polju. Pokojnica je bila zadnje leto neprestano priklenjena na bolniško posteljo.

—Eksplozija v čistilnici olja v Trstu je zahtevala sedem življenj. Dne 15. feb. okrog 14. ure je v tržaški čistilnici olja več delavcev in inženjerjev montiralo neki stroj. Pri tem so uporabljali oblon s kisikom. Neudarno pa je oblon eksplodiral in drobič železnega plašča so zadeli dvanaest ljudi. Trije delavci in en inženjer so bili na mestu mrtvi. Dva druga delavca in neki inženjer so umrli potem v bolnišnici. Ranjenih pa je bilo pet ljudi. Mrtvi so: delavci Anton Belgan, Ivan Simčič, Peter Tapainer, Peter Russo in Ernest Rizzi ter inženjerja dr. Romeo Mario in Josip Rebek, hoda ranjeni: dalavci Anton Karbončič, Franjo Pohar, Marij Žerjav, Albin Tosecani in motorist Ivan Poelen.

—Odmev poseta koroških Slovencev v Ljubljani. Kakor poročajo iz Koroške, je bil skupni pevovodja pevskih zborov koroških Slovencev, ki so nedavno gostovali po raznih mestih Slovenije, g. Janez Kropivnik iz Brnice v Ziljski dolini, na pritišk narodno-socialističnih krogov pred kratkim odpuščen iz službe. Nameščen je bil pri tvrdki Katz & Klump na Brnci. Kolikor je znano, so mu grozili že prej, da bo odpuščen, ako pojde na pevsko potovanje v Jugoslavijo, in so sedaj svojo grožnjo tudi izpolnili.

—Samomor mladega posestnika. Nedavno dopoldne je v mali gorski vasi Pripretnem Zakalu v kamniškem okraju izvršil samomor mladi posestnik Peter Jerše. Ko je šla žena zjutraj zdoma, se je umil, obril in se oblekel v nedeljsko obleko. Šel je pod domači kozolec, ki stoji v bližini hiše in postlal po tleh na debelo s steljo, nato priložil na kozolec staro vojaško puško in si nastavil cev na srce ter sprožil. Smrt je nastopila takoj, ker mu je krogla prebila srce. Vzrok samomora mladega posestnika ni znan.

—Smrten padec v Ljubljani. Na Sv. Petra nasipu se je zgodila huda nesreča. Ob kavarni "Central" je stopal 43 letni strojarski mojster Blaž Setničar, uslužben v Pollakovi tovarni. Bil je menda nekoliko vinjen in ko se je približal robu Ljubljaničine struge, mu je spodrsnilo, da je padel čez skarpno v Ljubljaničo, kjer je zadel z glavo v tramovje. Prebil si je lobanjo in obležal na licu mesta mrtve.

—V smrt zaradi bede. V Gorenji vasi se je te dni obesil nek berač, ki je prenočeval v hlevu pri Versajnerju. Obesena je prva našla gospodinja, ko je šla zjutraj po opravkih v hlev. Takoj je bilo obveščeno o samomoru županstvo, ki je ukrenilo vse potrebno in poskrbelo tudi

grob in ta njegove ljubice mater. Kadar so domačini hodili mimo teh dveh grobov, da ne marsikomu utrnula solza v prepričanju, da v teh gomilah je zakopana vsa vračujoča ljubica sina in matere. Grobove je porastla trava in čas je izravnal zemljo tako da zdaj živi od vsega tega le samo spomin na vojne grozote, ki so priklicale na svet neverjetno gorje ter marsikateri materi izsušili za vedno ljubice oko. In morda ni daleč čas, ko bo vnovič vzplamtel ogenj najhujšega gorja in grozote...

Joško Penko,
zastopnik Ameriške Domovine.

za samomorilčev pogreb. Pri samomorilcu so našli nekaj osebnih listin, iz katerih je razvidno, da gre za Jožeta Jerovška, rojenega leta 1883. v Loki pri Mengšu, kamor je bil tudi pristojen. V smrt ga je pognala beda.

—Tragična smrt gostilničarja. Dne 16. feb. se je zgodila v štorah huda nesreča. Gostilničarja in posestnika g. Franca Debelaka iz Štor je povozil ob 17. uri 45 min. tovorni vlak, ki je vozil iz Celja proti Sv. Juriju. Malo prej je sedel Debelak v gostilni v družbi nekaterih gostov in se razgovarjal z njimi v zelo dobrem razpoloženju. Nato je vzel čepico in šel iz gostilne, kakor je bila njegova navada, ker ni ostal dolgo na enem mestu. Ko se je odpeljal mimo vlak, je železniški uslužbenec g. Jug opazil, da je bil na progi nekdo povožen. Takoj se je ugotovilo, da je bil ponesrečen gostilničar Debelak. Debelak je šel 74 let in je bil močno naglušen in tako ni čudno, da ni čul prihajajočega vlaka. Debelak je bil splošno spoštovan mož.

Tragedija na otoku

Tragična dogodivščina osmih modernih Robinzonov, med katerimi je bila tudi ena ženska, se sedaj obravnava pred pariško sodnijo. Drama se je odigrala na peščenem otoku St. Paul v Indijskem oceanu.

Neka pariška družba je računala, da bo tukaj delala lepe dobike iz sicer ogromne množine koralov, ki obdajajo otok. Radi tega je bila poslana leta 1929 mala družba bretonskih ribičev na ta otok in na otoku so postavili malo tovarno. Čez nekaj mesecev se je raznesla vest, da je pri nekem viharju otok izginil s površja in odposlana je bila neka angleška ladja, da stvar preišče. Našli so, da je otok še vedno tam in prebivalci so bili veseli, ko jim je ladja pripeljala boljše hrane.

Potem je pa prišla katastrofa. V januarja 1930 je pogoorelo skladišče in v tem vsa zaloga živeža. Samo nekaj žita, olja in konzerv so mogli rešiti. Ribiči so sklenili, da zapuste otok, toda osem se jih je izjavilo, da ostanejo še na otoku, ker niso hoteli kar tako pustiti v nemar tovarne. Drugi, ki so se odpeljali domov, so svojim tovarišem obljubili, da bodo poslali najkasneje do septembra meseca ladjo s hrano. Toda september je minil in nobena ladja ni prispejala. Minil je oktober in november in takrat je bil porabljen že zadnji živež. Začela je razsajati strahovita lakota. Od osmih ribičev je najprej umrl moč žene, ki je bila edina ženska, ki je ostala na otoku. Njemu sta kmalu sledila dva druga ribiča in zatem neki črnc. Preostali so bili tako slabotni, da niso mogli niti svojih umrlih tovarišev pokopati. Končno je vendar dospela ladja 15. decembra, ki je pripeljala živež. Toda štirje preostali so bili tako slabotni, da svojim rešiteljem niso mogli niti podati roke v pozdrav. Družine umrlih sedaj tožijo družbo za odškodnino, ker se ni brigala,

MILO URBAN: ŽIVI BIČ

Roman

In zares; v začetku januarja je pritisnil hud mrz: predmeti pod golim nebom so se pokrili z ivjem, reke je pokrili led in sneg se je lesketal v opoldanskih solnčnih žarkih z bleščočim leskom drobnih ledenih biserov. Zjutraj in zvečer so ležale na njem dolge, modre sence predmetov in rožnati nadih vzhajajočega ali zahajajočega solnca, v katerem je bila krajina podobna božični razglednici. V navpičnih stebrih se je dvigal dim k jasnemu nebu in okna so pokrivala ledene rože. Mesece, ki je vzhajal iz bele pare nad rekami, je na polovici svojega pota kar zvenketal od svoje jasnosti; pod njim pa so pokale strehe, ki jih je stiskala strašna moč mraza. Slišati je bilo splašene pse, kako so sem ter tja odsekali, kratko lajali in videl si ljudi, kako so hiteli, kadar so kam šli: takoj pri ustih se je dih spreminjal v paro in sneg je škripal pod nogami.

Nekoga takega popoldneva se je odpravil Kramar po slamo na skedenj. V tem delu Rastok so imeli gospodarji skednje postavljene vstran pri vodi. Bili so to skedenji, kjer so hranili samo odvečno krmo; zato so jo morali, kadar so jo gospodarji potrebovali, od tam nositi.

Z vrvo čez rame je Kramar pazljivo obšel skedenj, pogledal k potoku, ki se je tu popolnoma odmaknil od Rastok, odpahnil vrata in vstopil. Tam je obstal, prisluskoval, potem stopil naprej in dvakrat glasno zakašljaj. Na ta znak se je sena v kotu odgrnilo in izpod njega se je pojavil — Adam Hlavaj.

"Kaj je?" je vprašal in iztegoval roke.

"Mraz," je odgovoril Kramar in dobrohotno migal z gostimi obrvmi. "Pridi se pogret v sobo."

"Ali prideva čez?"

"Ob plotu pribežiš naravnost na dvorišče. Nihče te ne bo opazil."

In dodal je:

"Povsod mislijo, da si v Piljskem."

Hlavaj je pomagal Kramarju nabrati slame in jo zvezati z vrvo. Ko sta končala, je vprašal:

"Ali je tvoja žena doma?"

"Ne," je odgovoril Kramar, "nekam je odšla s preslico. Zenskam ne zaupaš, kaj?" se je nasmejal.

"Ne, pri Bogu."

"Moje stare se ti ni treba preveč bati," ga je prepričeval. "Ta zna molčati, kadar je treba."

Stopila sta iz skednja in Hlavaj je za plotom oprežno približal na Kramarjevo dvorišče. Tam je skočil pod šupo in v vežo. Nič sumljivega ni opazil.

"Pa res, kaj je z lličko?" je vprašal Kramarja, ki je vstopil za njim.

"Ze davno se je vrnila. Niso vedeli kaj početi z njo in so jo spustili. Toda meni nič kaj ne ugaja."

"Kaj pa je?"

"Odkar se je vrnila, je še bolj divja, kakor je bila. Kar nori od žalosti."

Kramar je prinesel iz peči zelja in skledo krompirja.

"Jej," je ponudil Hlavaju.

"Dovolj si se nagladoval."

Hlavaj si ni dal dvakrat reči. Bil je lačen kot volk in se je najedel. Ko je odlagal žlico, je rekel:

"Samo da bi zima minila. Tako ni mogoče nič začeti. Vsek je vesel, če more sedeti na gorčnem. Tudi svojega Adama že dolgo nisem videl," je dodal.

"Boš že pričakal, boš že pričakal," ga je tolažil Kramar.

da bi poslala pravočasno živež na otok. In ta zanimiva obravnava se sedaj vrši v Parizu.

"Januar je že tu, ostane še februar, v marcu pa bo že bolj toplo; sneg izgine."

"Ta vražji sneg," je pljunil Hlavaj.

"Kaj pa misliš?"

"Bomo že videli."

Nato je rekel:

"Ne veš, kako me roke srbe."

Kramar se je dobrodušno nasmehnil.

"Udaril bi, kaj?"

"Da! Nekoga..."

"Jaz tudi," je dejal Kramar s pritajenim, zloveščim glasom.

"Včasih, veš, mi jih nekaj tako vzdiguje, kakor bi niti moje ne bile. Ko vidim to nesramnost, te krivice, te vsakovrstne svinjarije... Te krote gosposke, nadute... Ej!"

"Popokajo, le počakajte. Podkurimo jim!"

In Hlavaju so zaigrali jezni plamenčki v očeh. Ni še vedel, kako, toda mora priti; podzvestno ga je slutil kakor žival bližajoči se potres ali ogenj.

Kramar je gledal Hlavaja in bil vesel. Hlavajeva upornost in pa da je zbežal s fronte, ga je napolnjevalo z občudovanjem. Če bi mu bil Hlavaj rekel, naj gre z njim, bi se bil brez pomišljanja odpravil in šel, čeprav je imel že pet križev nahrbtnu. Hlavajeve besede so učinkovale nanj kakor bič: povzročale so posebno vrsto bolečine, ki je prijetno ščegetala in človeka razburjala. Opajale so. Zdelo se je, da tiče za vsako njegovo besedo obeti lepše bodočnosti, nov svet, v katerega more voditi sam on.

(Dalje prihodnjič.)

DNEVNE VESTI

Farmerji zahtevajo zveznega diktatorja

Washington, 13. marca. Voditelji vseh farmerskih organizacij v Ameriki so danes naprosili predsednika Roosevelta in kongres, da se podelijo poljedelskemu tajniku Harry A. Wallace diktatorske pravice, da on spravi ameriške farmerje iz težavnega položaja, v katerem se nahajajo. Farmerski voditelji ponovno zahtevajo, da se omeji količina poljskih pridelkov v namenu, da dobijo pridelki višjo ceno.

Italija dobi 600,000 novih članov kot fašistov

Rim, 13. marca. Odkar je glavni odbor laške stranke fašistov olajšal pristop novim članom v fašistovski stranko, je dobil glavni odbor prošnje od več kot 600,000 oseb, ki bi radi postale uradni člani fašistovske stranke. 600 zaprišenih uradnikov fašistovske stranke je na delu, da nadzoruje prošnje, ker se bojijo, da se znajo priklatiti v stranko tudi nasprotniki fašizma.

Predsednikov urad je zaposlen te dni

Washington, 13. marca. Deset novih stenografinj so morali poslati te dni v Belo hišo, da pomagajo tajnikom predsednika Roosevelta. Na tisoče pisem prihaja dnevno v predsednikov urad, in stalni uradniki v predsednikovem uradu ne morejo upravljati vsega dela. Največ pisem prihaja od bančnih uradnikov.

Ruska policija aretirala znane Angleže

Moskva, 13. marca. Javnost je bila presenečena, ko je danes zjutraj zvedela, da je ruska tajna policija aretirala štiri uradnike angleške družbe, ki posluje v tem mestu, znane pod imenom Metropolitan Vickers, Inc. Policija je naredila pogon na stanovanja Angležev, vse premetala, zaplenila mnogo dokumentov in aretirala tudi štiri ruske uslužbenke Angležev. Angleški poslanik se je pritožil, toda do danes še ni dobil odgovora.

Zangara gre na električni stol 20. marca

Miami, Florida, 13. marca. — Governor Sholtz je danes podpisal ukaz, da se posadi Italijana Giuseppe Zangara na električni stol dne 20. marca. Zangara je ubil župana Čermaka, ko je streljal na predsednika Roosevelta.

Licenca za brivce

Zveza brivcev v državi Ohio je predložila državnim postavodajnim predlog, da bi moral imeti sleherni, kdor hoče voditi brivnico v državi Ohio, državno licenco. Že zadnjih 30 let ima državna postavodajna enake predloge na vrsti, toda doslej se v tem oziru še ničesar ni zgodilo. Namen predloga je, da se brije, striže in sicer postreže ljudem v teh ozirih le v prostorih, ki so od države odobreni za enako poslovanje. Mr. Nick Bohar, brivec v naši naselbini, se je odločno izjavil za enak predlog in doposlal tozadevno obširno obvestilo časopisu "Press."

Listnica uredništva

Naročnik J. K. Načrt nove vlade je odpreti vse zdrave banke. Banke, ki želijo imeti denar od zvezne vlade, dobijo slednjega, ako založijo svoje bonde in enake vrednosti pri vladi. Na ta način bo omogočeno vsaki banki izplačati vložnikom zahtevano svoto, toda vložniki bodo morali garantirati, kadar zahtevajo večjo svoto, da slednje ne bodo držali na svojem domu. Tozadevno pridejo natančnejša pojasnila v javnost tekom tega tedna.

MALI OGLASI

Naznanilo

Društvo sv. Helene št. 193 K. S. K. J., Collinwood, naznanja, da se bo pričela redna društvena seja dne 15. marca, že ob 6. uri zvečer, namesto ob pol osmih. To pa radi sv. misijona, ki se sedaj vrši v cerkvi Marije Vnebovzete. Vse članice so vabljenе, da se seje gotovo udeležijo. —Odbor.

Pes se je zgubil

fox terrier, bele in črne barve, v bližini St. Clair Ave. in 65. ceste. Kdor ga pripelje nazaj, dobi nagrado. Vprašajte na 1169 E. 61st St. Telefon Henderson 6889. (61)

Zahvala

V imenu društva sv. Katari-ne, št. 29 Z. S. Z. bi se rada zahvalila vsem prijateljem in posetnikom naše plesne in maške-radne veselice, ki jo je imelo društvo dne 25. februarja v Mervarjevi dvorani. Vsi skupaj so fino pripomogli, da je bila naša veselica velik uspeh. Enako se moram zahvaliti vsem članicam našega društva in prijateljem, ki so tako obilno prispevali v darovih za našo prireditel. Imena so preštevala, da bi se jih moglo naštetih vse skupaj na tem mestu, toda prepričani bodite, da se vas bomo s hvaležnostjo spominjale. Zlasti bi se rada zahvalila Mrs. Rose Grebenc, Mrs. Theresa Marolt, Mrs. Mary Zupančič in Mrs. Mary Kraje ter Mrs. Frances Drobnič, ki so žrtvovala čas in se trudile, da smo dobile omenjena darila. Še enkrat najlepšo zahvalo, in ostajam s sestrskim spoštovanjem—Rose Chandek, tajnica.

Seja se vrši!

V sredo, 15. marca, se vrši seja društva Slovenski Dom, št. 6 S. D. Z. v Euclid, Ohio. Članstvo je prošeno, da se seje polnoštevilno udeleži. (61)

V najem se da

hiša pet sob, za eno družino, na 10302 Prince Ave. Štiri sobe se pa da v najem na 3600 E. 81. cesti, zgorej. Pokličite Broadway 5169-J.

Dve farmi naprodaj

ena obsega 84 akrov, druga 108. Oddaljeni sta 28 milj od mesta. Farmi lahko kupite zelo poceni. Za podrobnosti vprašajte odgovornika John L. Mihelicha. (62)

Mlinarjevi

Za "Ameriško Domovino" prestavlja M. U.

Lucija ga je poljubila in ga božala, in nje solze so lile po njem. Končno je dejala: "Ko bi nam ti hotela pomagati, bi lahko svojega ubogega ptička zopet vzela k sebi."

"Pri nas ne mečemo denarja v strugo!"

"O, Apolonija, kaj pa boš počela s svojim kupcem?"

Sedaj je Apolonija docela pordečela. Zdelo se ji je, da misli sestra, da je ona hlebec kruha, kateri čaka, da ga kdo odreže. "Kaj bom storila?" je ona vprašala trepetaje, "isto, kar vi! Preskrbela se bom!"

Lucija jo je pogledala prestrašeno, dvomeče.

"Ali se ti zdi to tako čudno? Mar misliš, da se bom za vse življenje vsedla sem v to hišico — ko sve bile še majhne, smo tako sanjale, ali se še spominjaš? Šivati, prešiti, rožni venec, romanja, žegnanja . . . to se nam je zdelo krasno življenje. Jaz sem to malo pokušala in je imam že dovolj! Vse svoje življenje zibati vaše otroke — tudi tega mi je že dovolj. Zato bi morala biti že mati! Svoje otroke sami varujte, kakor se spodobi! Da ni mene — jaz bi se bila tudi lahko poročila, saj sem najstarejša — tedaj bi tudi morala iti!"

"Kdo pa je? Ali imaš tudi ti kakoga?" je vprašala Lucija docela drugim glasom.

"Boš že videla, kdo ali kaj je — jaz pa moram biti prosta in za to se tudi pripravi!"

"Jako kmalu, Apolonija, za Božjo voljo, oh, Apolonija!"

"Seveda, kmalu! Spomladi že! Vidim, da bi morala postati še hujši suženj, kakor pa si ti svojemu Dolinarju. Zato, tudi jaz se preskrbujem. Mar je čudo, da misli dekle v mojih letih, kako naj si uredi življenje?"

Lucija je gledala brezupno pred se. "Tedaj moram Lovrenca prositi," je končno dejala trudnim glasom. "On je vendar dobil ves lep mlin. Njemu bi bilo lažje. Brez denarja se ne smem vrniti . . . o, kako besni . . . ampak kaj bo potem — z bratcem, z očetovim otrokom?"

"Ali veš?" je zavpila Apolonija prestrašena.

"Ali nisem tudi jaz pri Feliciji rodila?"

"Ona laže!"

"Ne vem, dali laže! Na vsak način: lahko laže, saj se je dovolj dogodilo."

"Ona laže. Dokazalo se bo, da je imela tudi druge vasovalce."

Lucija je napravila obupen obraz. Končno pa je ugovarjala: "Ali se ne bi moral celo pod zemljo sramovati? Ako se prično tožbe, potem bo vendar prišlo vse na dan."

"Z mrtveci se ne more nihče tožiti."

"Pač pa jim lahko vzameš čast."

Okoli mlina so kokodajale kokoši in se podile po vrtu. Že je vodila kolkja zgodnja, lepa, rumena piščeta na sprehod. Vozniki so se pritoževali, da so ceste kakor brez dna, priprega ne pomaga, zemlja se kar noče to leto useseti.

Tudi Janez, svak, je pripeljal v mlin. Čez zimo se je bil poredel, njegova lica in njegova brada so bili napihnjena. Stal je poleg mršavega Lovrenca kakor gram poleg breze. "Vidva uspevata enostransko," je dejal s pogledom na debelečo se Agato. "Pri nas pa posnemava drug drugega. Bolje ga moraš furati, Agata, ali pa ga manj jeziti, sicer ne bo nikdar mlinsko kolo," se je smejal in jo mežikaje dražil. "Kolikor vidim, smo

narobe vso stvar uredili. Najine žene bodo morebiti rodile istočasno in Apolonije ne moremo na dvojce prerezati. Tekla nima matere in ti, Agata, je nimaš, tedaj se bomo morali za Apolonijo trgati. V ostalem, kaj pa dela sedaj v prevržku? Ali še vedno ni namolila dovolj rožnih vencev?"

Lovrenc je trudno sedel. Nekaj je imel na sebi, kakor bi bil že starec, lasje ob sencih so mu že siveli, hrbet je bil upognjen. Agata ga je pogledala, kakor bi ga hotela prositi, naj najde on odgovora. Lovrenc se je odkasljal in nato dejal:

"Apolonija mora skrbeti za oba otroka!"

"Dva? Saj sem čul le o Lucijinem otroku!"

"Bila sta pač—dvojčka. Vsaj dekla je dva videla."

Svak je kar oči vrtel. Ni razumel. "In ti? Ali si ti mar štiri videl? Kakšni pa ste? Niti ne veste, kaj se tam zunaj krmi?"

Obotavljala sta se, Agata je odšla v kuhinjo.

"Svakinje se pač ne razumejo nikdar med seboj," je končno izjavil Lovrenc. "Moja jo je povabila, naj bi prišla pomagati, a Apolonija je tako razumela, kakor da smo jo hoteli za dekle in zato ne prestopi več praga hiše."

Svak se je sedaj gromko zasmel. "Hudobna svakinja, je pač ljubosumna kakor vse svakinje! . . . Kaj pa je to z obema otrokoma, za hudiča! Ali ima mar Apolonija sama na skrivnem . . ."

"Takih šal ne bi smel zbijati. Pač sta najbrž dvojčka ali pa je iz usmiljenja pobrala kako siroto."

"A ti to trpiš? Lovrenc, ali ni vse pri tebi! Saj bo morebiti nekega dne na tvoje stroške postavila celo sirotišnico. Lucija je dobila svoj delež, zato pa naj-nam ne naprtuje svojega zaroda. Jaz ji pokažem! Pač ne preostaja družega, nego hudiča izganjati. Mislim, zato pa je treba krepkih laktov. Vidva sta še vedno grlici!" Pričel je nato pripovedovati, da je kupil čez zimo veliko kmetijo. "Orodje bomo prodali na dražbi, a zemljišče pa že počasi odprodamo. To je bilo tako mala preja za zimo. Rad bi te bil povabil, da so deluješ, a tebe človek ne spravi od peči in tvoje Agatke ne."

Lovrencu je pri teh besedah blisnil blisk iz oči. Njegov glas se ni mogel grmeti, a svak se je vendarle zdrznil. "Hvala, svak. Za mesarjenje pa nisem. Sekati jelke, to, da — a zemljišča — ne!"

Janez ga je surovo nahrulil: "Nu, mlinarji imajo nežno vest, to že vemo. Kmetija je prišla na boben brez moje krivde. Ostalo pa je kupčija, podjetje. Ako se posreči, potem je človek pač mesar premoženja, če se pa ne, ostane pa norec. Mar naj bo samo Judu kaj takega dovoljeno?"

Niti opazila nista, da je bila Lucija vstopila. Tiho je bila odprla vrata in se tiho kakor senca opotekla k peči. Sedla je na klopičo ter ponovila pozdrav. Sedaj jo je Lovrenc spoznal, stopil k njej, podal ji roko ter se negotovo smehljal: "Pač imate slabo krmo v mestu!" Ko jo je še enkrat pogledal, ga je ganilo. "Ampak Lucija, ali ti gre tako slabo? Ali je to samo mestni zrak?"

Svak se je nenadoma okrenil. Grobo se je zakrohotal: "To bo najbrže od dvojčkov!"

"Nisem imela dvojčkov, svak in tudi si prepovedujem, da me

ogovarjate kakor beračico!"

"Nu, potem pa so ga iz bajeja potegnili, kaj? Ali pa je še mnogo takih mater?" Lucija je sovražno pogledala: "Da, še mnogo takih mater je, ker je še mnogo takih očetov!"

"To je vseeno, a otroci spadajo k materi in k očetu!"

Oba sta planila. On je stal široko in jezno, kakor bik, ona pa je mrzličavo govorila. "Tako — ti! Kaj pa če očetje zbeže? Ako puste matere v potrebi in sramoti, zato da se lahko postavljajo kot nobliht gospodje, ali pa da lahko pijejo in teka — k drugim?"

"Pošteno dekle se s takimi ljudmi ne pajaša!"

"Pošten mož pa se lahko pajaša s takimi dekleti!"

Svak je sedaj pihal in stiskal pesti. "Naj bo to, kakor že hoče, a mi pa imamo slučaj, da nam navržejo dva otroka, za katere se nočeta oglašiti ne oče, ne mati, imamo slučaj, da pride pošteno dekle v gobce ljudem, zato ker so ji nekaj podvrgli, a z dekletom obenem pa še vsa družina, daleč naokoli spoštovana družina in tega mora biti konec!"

Lucija je pobledele in trepetala razburjenja. Vreščete je kričala: "Otrok ima mater in očeta — kdo sta, to je že razvpito. Oni drugi otrok, da boste vedeli, pa tudi spada v to pošteno družino, celo v jako tesnem sorodstvu je z njo. Da, le bulita v me, ti — drugi otrok ima že pravico, da v mlinu je, saj je pravi mlinarski sin!"

Svak je uprl svoje s krvjo podplute oči v Lovrenca. Lucija pa je prišla brata z obema rokama, kakor bi ga hotela braniti. "Ne upaj se, streljati svoje pšice v brata — ne, Lovrenc je poštenjak!" In z vjokanim glasom in trepetajočih ust: "Sedaj sem ti morala povzročiti bol, ker me je oni nagovoril kakor ciganko."

Lovrencu je privrel pot na čelo. Počasi se je okrenil proti klopi, stisnil glavo med roke in čeljal: "Sedaj vem vse! Apolonija, uboga Apolonija, sama si morala prenašati vse! In jaz sem ti storil krivico, dan in noč, celo zimo sem te samo . . . o, saj niti ne smem misliti!"

Janez je razumel, a tudi on se je čuval, izgovoriti ime, na katero so vsi mislili. Godrnjal je: "Hči pa obeša mačici zvonček! Lepa hči! Za zamorca se hoče skriti, da bo sama bela! Iz siljevat se pravi temu! Denar zahteva! Lepa hči!"

Lucija ni mogla več jokati. Le divje oči, svetlikajoče se, ki nestalno blodijo. "Vsaka žival se brani, kadar jo hočejo potepati . . . ampak denar, odkupnino za molk, to bi vam pa lahko druga izsilila."

Agata je vstopila pri vratih, skodelo kave na podstavku. "Kaj pa govorite o odkupnini?"

Lovrenc je skočil, rdečica mu je zalila obraz, v grlu ga je stiskalo. Janez pa se je hitreje zbral: "Ali je ne poznaš, druge svakinje, tiste nesrečne? Radi otrok se gre. Nje mož noče povedati, od koga so."

Lucija in svakinja ste si podali roke — Agata le tako od daleč.

"Ali ne bi mogla končno govoriti na samem z bratom in svakinjo?" je končno izbruhnila Lucija.

"To ti rad verjamem," se je smejal Janez hudobno. "Jaz si ne želim še nadaljne vesele zabave z gospo, povedala sva si že vse. Le toliko obresti bom najavil: ako bo moja žena rodila, potem bo Apolonija pri njej."

"Ta ne šteje, slaboumni ne

Pod vsemi pogoji, zakonski otroci, mislim, imajo prednost, za one druge pa je še ustanov, kjer nihče ne govori čez nje. Pač ne spadajo semkaj, kjer ves svet gobce odpira."

Agatka pa je že zopet imela oči polne vode. "A jaz — jaz pa naj grem v tuje roke? Ali sem se oženila v tako družino? Ti imaš vendar sam sestre in še eno, ki celo pri tebi v hiši živi."

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

(Dalje prihodnjič.)

"Ta ne šteje, slaboumni ne

štejejo, to sama veš. Lovrenc, ali bi mogel ti odgovarjati, ko bi bila tvoja sestra v svoji težki uri zaupana slaboumnici? Saj niti toliko ne ve, kolikor otrok."

Agatka je glasno zajokala in se zatekla k Lovrencu. "He, ti," je pričel sedaj svak zmerjati grobo — s hudobnim pogledom na Lucijo — "kaj pa ti, se ne boš oglašila? Kakor se mi zdi — ti bi tudi utegnila istočasno

potrebovati Apolonije — čeravno, kdor je prvič pomagal—"

Lucija je odgovorila zajedljivo, škodoželjo vzplamtečih oči: "O, da, zakaj bi imela jaz manj pravice, saj sem bolj uboga, bolj potrebna, kakor ste vi drugi, še bolj nego ti — a jaz prihajam baš od Apolonije. In ona se hoče rešiti otrok; kajti sama sebe preskrbuje!"

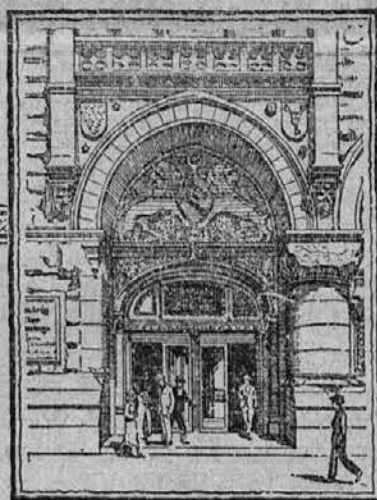
The Cleveland Trust Company

V soglasju z izvrševalnim naročilom predsednika Zedinjenih držav in navodili zakladniškega tajnika, je začela The Cleveland Trust Company z normalnim poslovanjem v vseh oddelkih in vsemi uradi v mejah mesta Clevelanda.

To priliko porabljam, da se zahvalimo našim odjemalcem za njih kooperacijo in širokogrudnost za časa zadnjih državnih in vladnih bančnih odlokov.

V ponedeljek, 13. marca 1933.

The Cleveland Trust Company

Society for Savings

je odprta kot navadno za promet, ko je dobila dovoljenje od nadzornikov bank da zopet vspostavi obratovanje.

Uradniki in nadzorniki te družbe se tem potom zahvaljujejo vsem vlagateljem banke za kooperacijo za časa posebnih regulacij zadnja dva tedna.

Incorporated 1849

Society for Savings

in the City of Cleveland

PUBLIC SQUARE

VLOŽITE SVOJE PRIHRANKE V BANKO

"Privoščite si, kar je najboljšje

IZREDNA PONUDBA

Pet funtov

"BURLEY BEST"

tobaka

\$1.00

Kentucky Burley naravni

listnat kadilni tobak. Za

pipe, cigarete ali žvečenje.

Najboljše od najfinejšega.

Izdaten in mil. Brez vsakih

kemikalij ali drugih ponaredb.

Nikakih lepih zavojev, nikakih okraskov, marveč samo kakovost, in te v

obilni meri. Iz pet funtov

se dobi 50 velikih obrokov

za pušiti ali 40 griljajev

žvečenja. Od izdelovalca

konsumentu. Pošljite nam

\$1.00 in mi vam bomo točno

poslali zavoj 5 funtov

"Burley Best Tobacco."

Independent Tobacco Growers Association

207-208 McCLURE BLDG.,

Frankfort, Kentucky

DOBER PREMOK!

Točna postrežba

The Hill Coal Co.

1261 MARQUETTE RD.

Henderson 5798

Zastopnika:

IGNAC ZIVODER

1168 Norwood Rd.

JOHN CENTA

1175 Addison Rd.

Frank V. Opaskar

ODVETNIK

516 HIPPODROME BLDG.

Main 3785

Ob torkih, četrkih in sobotah

zvečer od 6. do 8. ure na

E. 93d St. in Union Ave.

OB SREDAH IN PETKIH

1106 E